

amit hűséges, vallásos eleink századokon át építettek, és óriási áldozatok árán az utókornak átmentettek!

E szomorú jövőkép megérezése feletti bánatomban csak az a hitem vigasztal, hogy – hála Istennek – vannak és lesznek, hiszem, öntudatos emberek, akik lélekkel is élnek, akik lélek szerint járnak és cselekednek, s akik áldozócsütörtöki, apostoli öntudattal pünkösddé virágoztatják nagypéntekeinket, áldozatos éléttel megtartják a drága jézusi értékeket.

Az öntudatra ébredt tanítványokkal együtt legyenek ők Istentől áldottak, mindörökké! Ámen.

TESTVÉRI EGYETÉRTÉS: ÁLDÁS ÉS ÉLET

133 Zsolt 1, 3

Az első pünkösdkor Isten szentlelkének s a tanítványok bátor kiállításának köszönhetően: létrejött az első keresztény közösség, az első keresztény gyülekezet. Tagjait így jellemzi Lukács, az Apostolok cselekedeteinek írója: „Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, ujjongással és tiszta szívvel részesültek az ételben.” – Az első keresztények tehát együtt imádkoztak, együtt étkeztek, így is mondhatjuk: testvéri egyetértésben és közösségben éltek.

Az ilyen eszményi közösséget magasztalja a Zsoltáríró is a felolvasott bibliai versekben: „Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! (...) Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.”

Testvéri egyetértés! Ó, mily szép, mily gyönyörűséges, de mily ritka jelenség ez napjainkban! Pedig ott kellene legyen minden emberi kapcsolatban, közösségben. S mégis, sokszor még a szó szoros értelmében vett testvér is – ellenség!

S ha a nagyvilágot nézzük?! Háborog a föld, minden van, csak épp testvéri egyetértés nincs! Sőt, az ellenségeskedő emberiség magára szabadította a legkorszerűbb tömegpusztító fegyverek sokaságát, melyek az egész Földet tömegsírrá változtathatják. Ebből a fenyegető helyzetből – írja az egyik tudós – csak egy szabadulási lehetőség van: a szívek megváltozása, szeretettel telítődése, mely a testvéri egyetértés megvalósulását, áldást és életet jelentene mindannyiunk számára.

Bizony, milyen jó lenne már megérteni végre a nagy francia író, Victor Hugo kijelentését: „Minden harc emberek közt, testvérharc.” De megérteni és magunkévá tenni a zsoltáríró meglátását is: „Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!”

De hogy vagyunk a testvéri egyetértéssel itt, a mi vallásos közösségünkben? Él-e annak közösséget teremtő és összetartó ereje a mi szívünkben?

Egyek vagyunk-e a lelkiekben, hogy együttes erővel megtarthassuk az anyagiakat is? Tudunk-e itt az egyházban, legalább ebben a szeretetet hirdető közösségben, testvérekként élni, a szó igaz értelmében?

Sokszor úgy érzem, a neves amerikai lelkésszel, Martin Luther Kinggel kell válaszolnom: „Megtanultuk, hogy szállanak a madarak, miként úsznak a halak. De nem tanultuk meg azt az egyszerű művészetet: hogyan élünk testvérek módján.”

Pünkösöd ünnepén a Názáreti Jézus asztala a testvérek módján való élésre, testvéri egyetértésre tanít. Ugye, mennyire szép és gyönyörűsége az a hangulat, mely az úrvacsoraosztást jellemzi? A kívülálló ember azt mondaná: mennyire szeretik egymást ezek az emberek! De mennyire szép és gyönyörűsége lenne az, ha bent, minden lélekben is a testvéri szeretet és egyetértés hangulata volna az úr. A legszebb és leggyönyörűsebb pedig az volna, ha mi, egy vallásos közösségnek, legalább egy gyülekezetnek a tagjai mindig, minden körülmények között a testvéri egyetértés jegyében cselekednénk, igaz testvéri szeretetről téve bizonyosságot.

E testvéri egyetértés által, Istentől kapott erővel vitték végbe az apostolok az egyházalapítás hatalmas munkáját. Ezáltal tudjuk megoldani mi is életünk, közösségünk nagy feladatait, hisz csak ahol testvéri egyetértés van, oda küld Isten is áldást és életet.

Pünkösöd ünnepén Jézusra és első követőire emlékezve, az úrvacsorai jegyek által indítva, itt az úrasztalánál tegyünk fogadalmat a testvéri egyetértésben való járásra. Mert csak így lesz szép és gyönyörűsége a mi vallásos közösségünk, és Istentől megáldott az életünk. Ámen.

Dr. SZABÓ ÁRPÁD

TELJES EMBERSÉG: ÖNFELÁLDOZÓ ÉLET*

Jn 12,24

Balázs Ferencre emlékezünk, születésének századik évfordulóján. A Balázs Ferenc szószékén állok, az ő szántóföldjén vagyunk. Bizonyára, amikor megállt e szószéken, vagy szétnézett ezen a gyönyörű vidéken, amelyet Isten völgyének nevezett, és elővette az evangéliumot, talán éppen Jézusnak ez a mondása ihlette arra, hogy megfogalmazza életművének mintegy jelszóként

* Elhangzott Balázs Ferenc születésének 100. évfordulóján Mészkon tartott ünnepi istentiszteleten